

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΓΙΑΛΕΝΙΟΣ

Η νόσος των εραστών

Υποψήφιο για το Κρατικό Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Νόσος των Εραστών**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κυριάκος Γιαλένιος
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Κυριάκος Γιαλένιος, 2011, 2018
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Jill Ferry/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Μελάνι, 2011
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.,
Φεβρουάριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2508-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2509-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωσις
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΓΙΑΛΕΝΙΟΣ

Η νόσος
των εραστών

Περιεχόμενα

Χορογραφία σπονδυλωτών σε απόλυτη σιγή	9
Νεκρές φύσεις, νεκρές σκέψεις	18
Ουλή σε σχήμα ημισελήνου.....	25
Η Νόσος των Εραστών	31
Σκοτεινή ύλη	41
Τσιγγάνικος λυρισμός.....	50
Καρδιά σαν μπλε του κοβαλτίου.....	63
Λοιπόν, Θεέ μου, σήμερα βρέθηκες στο λάθος μέρος.....	75
Άγρια άλογα με μαύρες χαίτες ξεσπάνε σε λυγμούς	89
Ανσλέμπ	110
Αστροπελέκι στην καρωτίδα	119
Στην άκρη του πουθενά, μέσα στις ζωές κάποιων άλλων.....	141
Η αλήθεια, η πληγή και η αμαρτία.....	159
Το στιλ είναι η φυσιολογία του πνεύματος.....	174
Σπασμωδικά τινάγματα μιας λεηλατημένης καρδιάς.....	199
Ένα καταφύγιο δίπλα στη θάλασσα για όλους.....	227
Ένα σώμα σαν αδύναμος παλμός	251

Καμένο γάλα.....	266
Umbilical cord	294
Εξόφληση λογαριασμών	307
Όλη η αλήθεια για τη Νόσο των Εραστών	320

Χορογραφία σπονδυλωτών σε απόδυτη σιγή

Παρασκευή βράδυ: Η άφιξη

Προσπάθησε να κλείσει την πόρτα του αυτοκινήτου κάνοντας τον λιγότερο δυνατό θόρυβο. Κίνηση άστοχη, κίνηση ενδεικτική του πανικού, του φόβου, της καχυποψίας; – όλων αυτών μαζί ίσως. Κίνηση μάλλον γελοία τελικά –σίγουρα για κάποιον κοντινό παρατηρητή–, αφού όλα τα δεδομένα συνηγορούσαν στην επίτευξη του στόχου του, απ’ τη στιγμή που είχε μπει στο αυτοκίνητό του, μια ώρα πριν, μέχρι λίγα λεπτά πρωτότερα που είχε ενεργοποιήσει διστακτικά τον συναγερμό του οχήματος.

Καλοκαιρινό θέρετρο, λοιπόν, οικιστικών προδιαγραφών δεκαετίας του ογδόντα, μεταμεσονύκτια άφιξη, και, κυρίως, εν μέσω χειμωνιάτικου ψύχους.

Ψυχή ζώσα σε ακτίνα εκατοντάδων μέτρων.

Ψυχή ζώσα μέσα κι έξω.

Κοίταξε το ογκώδες και άχαρο κτίριο που υψωνόταν μπροστά του και έσφιξε τα κλειδιά μέσα στην τσέπη του. Διώροφο, σε σχήμα Π, με τα πλαϊνά μπαλκόνια να

εκτείνονται προς τα πίσω και τη μακρόστενη πρόσοψη σκοτεινή και βλοσυρή.

Πόσα χρόνια πάνε απ' την τελευταία φορά; Τέσσερα; Πέντε; Επτά;

Προσπάθησε να υπολογίσει, αλλά ένιωθε ότι κάτι του διέφευγε: μια εποχή, μια σχέση, ένας θάνατος... Μια σχέση, σίγουρα μια σχέση· πάντα αυτές γεμίζουν τα κενά των ημερολογίων, αποφάσισε, για να μετανιώσει το ίδιο γρήγορα.

Κάποια άλλη στιγμή οι υπολογισμοί, σκέφτηκε· γιατί αντάμα έρχονται και αναμνήσεις, και τώρα προηγούνταν άλλα μνημόσυνα, απώλειες κοντινές, φρέσκες, κατέληξε, και τράβηξε τη συρόμενη καγκελόπορτα για να μπει στην πυλωτή. Εκείνη έτριξε ελαφρά, όπως ακριβώς θυμόταν· και εξαιτίας του ίδιου παράλογου φόβου που τον διακατείχε μην τον ακούσει κάποιος, αποφάσισε να την αφήσει μισάνοιχτη και να βιαστεί να μπει στην πολυκατοικία.

Ενστικτωδώς πάτησε τον διακόπτη του φωτός· βλακωδώς, μέσα στη βιασύνη του, δε συνειδητοποίησε ότι τα φώτα έλουζαν ήδη τα βρόμικα από την εγκατάλειψη μηνών σκαλοπάτια. Μια φωτοχυσία, σαφώς σε πλήρη αναντιστοιχία με τη θεωρία περί πλήρους εγκατάλειψης της πολυκατοικίας από τους ενοίκους του καλοκαιριού. Ανέβηκε δυο δυο τα σκαλιά και έφτασε μπροστά στην ξύλινη πόρτα. Αφουγκράστηκε για λίγο, περισσότερο για να επιβεβαιώσει την απόλυτη σιγή που κυριαρχούσε γύρω του, ξεκλείδωσε, μπήκε και έγειρε στον τοίχο, ανακουφισμένος, προστατευμένος, μουνδιασμένος από τη προδοσία και την κούραση, αλλά αποφασισμένος να μη λυγίσει... τόσο νωρίς.

Προχώρησε ψηλαφιστά μέσα στο σκοτάδι. Έπρεπε ν' ανάψει και πάλι φώτα. Στην πορεία προς τον ηλεκτρικό πίνακα με τους διακόπτες τα χέρια του χάιδεψαν σκονισμένες επιφάνειες, γδαρμένα έπιπλα, ρωγμές σε τοίχους και ρωγμές στη μνήμη. Δεν αποπροσανατολίστηκε και δεν άργησε να φτάσει στον προορισμό του. Σήκωσε τον κεντρικό και αμέσως η κουζίνα πλημμύρισε με εκτυφλωτικό φως. Φως νοσοκομείου, όπως το χαρακτήριζε η μητέρα του. Δεν πρόλαβε να το χαρεί. Του φάνηκε υπερβολικό, παράταιρο. Το έσβησε και κινήθηκε προσεκτικά προς το υπνοδωμάτιο. Αν όλα ήταν όπως τα θυμόταν, τότε μπαίνοντας αριστερά, και με μια απλή κίνηση του χεριού του θα πίεζε τον διακόπτη ενός παμπάλαιου –και κακόγουστου– λαμπατέρ, του οποίου το διακριτικό ημίφως θα έδινε στον χώρο τη διακριτικότητα που του άρμοζε και στον ίδιο την ευκαιρία επιτέλους να χαλαρώσει για λίγο σε ένα περιβάλλον που θα ένιωθε σχετικά άνετα· και για όσον χρόνο θα του έπαιρνε να καταστρώσει τις επόμενες κινήσεις του.

Έτσι κι έγινε.

Η έτσι πίστευε εκείνος.

Το δωμάτιο ήταν παγωμένο και μύριζε κλεισούρα ετών. Καθόταν στον ξεχαρβαλωμένο καναπέ –πρώτη φορά μετά από πόσα χρόνια;– ακίνητος, με όλα του τα ρούχα, και κατάπινε με θόρυβο το ξεραμένο του σάλιο, συλλογιζόμενος τους τελευταίους έξι μήνες, τις τελευταίες δώδεκα ώρες, τα τελευταία είκοσι λεπτά. Διψούσε, αλλά δεν το ήξερε· κρύωνε, αλλά δεν το ένιωθε· έκλαιγε,

αλλά δεν το καταλάβαινε· πέθαινε, αλλά δεν τον ένοιαζε.

Σήκωσε ελαφρά το κεφάλι του και κοίταξε ένα παλιό ξύλινο ρολόι στον τοίχο, σταματημένο στις τρεις παύρα πέντε κάποιας εποχής αλλοτινής. Η οπτική επαφή με κάτι τόσο χειροπιαστό τον επανέφερε στην πραγματικότητα.

Αμέσως αναρωτήθηκε τι ώρα να είναι.

Είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου και αν δε μεσολαβούσε και το ταξίδι ήταν σίγουρος ότι θα είχε χάσει και την αίσθηση του τόπου. Ρολόι δε φορούσε σχεδόν ποτέ και ενστικτωδώς αναζήτησε το κινητό του στην εσωτερική τσέπη του σακακιού του. Μάταια. Το έψαξε και στις δύο εξωτερικές τσέπες, μετά σε αυτές του παντελονιού του, αλλά είχε ήδη καταλήξει ότι οι προσπάθειές του θα απέβαιναν άκαρπες. Σε μια στιγμή εξαίσιας διαύγειας, είδε τον εαυτό του δύο ώρες πριν, εν μέσω βιασύνης και συμπυκνωμένου πανικού –κυρίως για τον φόβο αναπάντεχων συναντήσεων–, να παρατάει το τηλέφωνό του πάνω στο χαμηλό γυάλινο τραπέζι του σαλονιού. Για ακόμα μια φορά έκλεισε τα μάτια απογοητευμένος, ξάπλωσε στον καναπέ με τα ρούχα –μόνο τα παπούτσια φρόντισε να βγάλει–, έγειρε στο ένα πλευρό με πρόσωπο προς τον τοίχο και ο ύπνος τον πήρε σε ελάχιστα λεπτά, με την ορμή και την καθαρότητα ενός χειμωνιάτικου χείμαρρου.

Χάραζε όταν ξύπνησε. Φυσιολογικά, θα έπρεπε να είχε ξυπνήσει από το κρύο ή την υγρασία, αλλά αυτό που τον τράβηξε από την αγκαλιά του Μορφέα ήταν κάτι άλλο· κάτι κρυφό, ή κρυμμένο ως εκείνη τη στιγμή. Στην αρχή, θολωμένος από τον ύπνο και μη έχοντας ακόμα

εμπιστοσύνη στις αισθήσεις του, το αγνόησε. Κουλουριασμένος ακόμα σε στάση εμβρύου, με ξυλιασμένα πόδια, περίμενε υπομονετικά την πραγματικότητα να πάρει το πάνω χέρι και να επιβληθεί στη ραγισμένη φαντασία του.

Η ραγισματιά δεν άργησε να μετατραπεί σε ρωγμή και τα βιαστικά βήματα από τον επάνω όροφο, που τόσο αόριστα είχε εντοπίσει μισοκοιμισμένος, συνοδεύονταν πλέον από υπόκωφες, σχεδόν αδιάκριτες φωνές. Ανακάθισε στο κρεβάτι ξαφνιασμένος και κράτησε την ανάσα του. Θα έδινε τα πάντα για ένα τσιγάρο – αυτό πρόλαβε να σκεφτεί όταν συνειδητοποίησε ότι είχε επανέλθει η απόλυτη σιωπή.

Πέρασε ένα λεπτό.

Ακόμα ένα.

Δεν άκουσε τίποτε. Άρχισε να πιστεύει ότι τελικά τα είχε ονειρευτεί όλα, και αυτή η σκέψη κάπως τον χαλάρωσε. Σηκώθηκε, φόρεσε τα παπούτσια του, αναρωτήθηκε για ακόμα μια φορά, τι ώρα να ήταν και πήγε προς το μπαλκόνι. Άνοιξε το ένα παντζούρι και κοίταξε το μέρος έξω, για πρώτη φορά στο φως της μέρας εδώ και χρόνια.

Ο ουρανός ήταν γκριζός. Ψιχάλιζε και τα πάντα γυάλιζαν σαν τη ράχη μπαγιάτικου ψαριού.

Η πολυκατοικία βρισκόταν στο κέντρο του χωριού. Ένα χωριό χτισμένο βιαστικά και πρόχειρα – παραθαλάσσιο παράρτημα του ορεινού–, το οποίο εκτεινόταν σε άχαρα οικοδομικά τετράγωνα με πανομοιότυπα κτίσματα,

προορισμένα να στοιβάξουν νεόκοπες οικογένειες, ηλικιωμένους με εγγόνια που περνούσαν τις σχολικές τους διακοπές και ορδές τουριστών από τις ανατολικές χώρες. Για κάποιον αδιευκρίνιστο λόγο, απ' το μέρος απουσίαζε εντελώς το νεανικό στοιχείο, και συγχρόνως εκείνη η ορμή και η ένταση που προσέδιδε σε έναν τόπο η μετεφηβική σαββατιάτικη έξοδος και η υποβόσκουσα ερωτική διάθεση τα βράδια στα μπαρ, με την υγρασία και την αρμύρα να ξεχειλίζει από κάθε πόρο των νεαρών αντρών και γυναικών. Λες και κάθε γενιά παιδιών, με το που έφτανε την κρίσιμη ηλικία των δεκατεσσάρων, μετακόμιζε αυτόματα σε άλλη περιοχή, ενώ οι κηδεμόνες τους –μαμάδες, μπαμπάδες, παππούδες και γιαγιάδες– συνέχιζαν να καταφθάνουν κανονικά κάθε Ιούνιο. Κοίταξε ένα γύρο το καταθλιπτικά μουντό τοπίο. Η ματιά του σφάλωσε αρχικά στην πολύχρωμη παιδική χαρά –θλιβερά έρημη μέσα στο χειμωνιάτικο χιονόνερο– και μετά, αριστερά του, στην αφρισμένη θάλασσα.

Είχε αποφασίσει να μη γυρίσει πίσω. Όχι τόσο γρήγορα. Όχι με το πρώτο ξημέρωμα. Αλλά έπρεπε να οργανωθεί τα βασικά τουλάχιστον: ξηρά τροφή, τσιγάρα, ούισκι –οπωσδήποτε ούισκι– ένα ρολόι (όχι κινητό) και ό,τι άλλο έκρινε αναγκαίο για κάνα δυο μέρες. Τόσο θεωρούσε ότι ήταν αρκετό για να καθαρίσει το μυαλό του και να επανακτήσει την ηρεμία του. Μακριά απ' όλους.

Μακριά από εκείνη.

Κυρίως από εκείνη.

Μακριά απ' το χαμόγελό της, το βλέμμα της, τα λατρεμένα της δάχτυλα, το τίναγμα των μαλλιών της, τη

μυρωδιά της... τη μυρωδιά του άλλου πάνω της, τα βλάσφημα αποτυπώματά του στο σώμα της, τις σιχαμερές λεωφόρους των υγρών του που τα φανταζόταν να αναπαύονται κτητικά στις κοιλότητες του κορμιού της...

Έπρεπε να σταματήσει, δεν είχε νόημα να τα ξανασκέφτεται – όχι χωρίς τσιγάρα, όχι χωρίς ουίσκι· έστω και αν ήταν ακόμα πρωί, τα είχε ανάγκη: να μουδιάσει εσωτερικά, να καεί, να αλλάξει δέρμα, ν' αλλάξει σωθικά.

Πέθαινε, αλλά δεν τον ένοιαζε...

Οι πόρτες στους δύο ορόφους έκλεισαν ταυτόχρονα. Ο γδούπος της μιας πνίγηκε στον κρότο της άλλης.

Εκείνος ξεχύθηκε έξω, σχεδόν τρέχοντας. Τρία τρία τα σκαλιά, μια ανάσα όλη η απόσταση, απενεργοποίηση συναγερμού απ' τα δέκα μέτρα, το πόδι στο γκάζι με το χειρόφρενο ακόμη ανεβασμένο... τσιγάρα, ουίσκι... οπωσδήποτε ουίσκι...

Εκείνοι ήταν δύο. Ο Πρεσβύτερος και ο Νεότερος. Και είχαν το προνόμιο του επάνω ορόφου. Της επόπτευσης και της επιλογής. Στο άκουσμα του απρόσωπου τρεχαλητού κοιτάχτηκαν ανήσυχοι. Οι νυχτερινές τους υποψίες είχαν επιβεβαιωθεί. Δεν ήταν μόνοι τους πια στο κτίριο.

Άραγε το 'ξερε και ο απρόσκλητος επισκέπτης ότι κι εκείνος δεν ήταν μόνος;

Κι αν ναι, είχε καμιά σημασία; Άραγε άλλαζε τίποτα;

Ποιος θα ενοχλούσε ποιον (περισσότερο)· και για ποιον λόγο;

Ο γηραιότερος έσφιξε το τριμμένο κομποσκοίνι στην

παλάμη του και κοίταξε αυστηρά τον νεαρό στα μάτια. Κούννησε το κεφάλι του σε ένδειξη αποδοκιμασίας για την κατάσταση στην οποία είχαν ξαφνικά περιέλθει. Και όταν άκουσε το μουγκρητό της μηχανής να απομακρύνεται, του ένευσε με το κεφάλι να τον ακολουθήσει.

Προς τα πάνω.

Χορογραφία συναθροισμένων σπονδυλωτών σε απόλυτη σιγή...

Μακάρι να ήξερες πόσο πολύ μου έχει στοιχίσει αυτή η ιστορία. Να είχα μια ελπίδα ότι θα καταλάβαινες. Να έβρισκα μια ευκαιρία να σου εξηγήσω. Τόσα ατελείωτα χρόνια βυθισμένη στη σκοτεινή δίνη ενός μυστικού.

Μυστικού αρχαιότερου απ' τη δική μας ύπαρξη. Απ' τη δική μας συνύπαρξη.

Ξέρω όμως ότι δε θα καταλάβεις ποτέ. Και δε σε κατηγορώ.

Γι' αυτό και δε θα το μάθεις ποτέ. Όχι από εμένα τουλάχιστον. Όχι από τούτα εδώ τα χείλη. Δεν έχουν τη δύναμη να σχηματίσουν τους σωστούς φθόγγους, να προφέρουν τις κατάλληλες λέξεις. Όχι σ' αυτή τη ζωή.

Δεν τρέφω αυταπάτες πλέον. Δεν ξαπλώνω πια τα βράδια και δεν ονειρεύομαι ότι σου εξομολογούμαι τα πάντα, και εσύ να με αγκαλιάζεις με όλη σου τη δύναμη, μέχρι που οι λυγμοί μου κοπάζουν, η ανάσα μου ηρεμεί και ο ύπνος με παίρνει εκεί, στο λατρεμένο σου στήθος, με το αυτί μου να μετράω τους παλ-

μούς σου, με το μάγουλο να αντλώ την υγρασία των
δακρύων απ' το λευκό σου πουκάμισο.

Ώρες ατελείωτες στριφογύριζα δίπλα σου τον πρώ-
το καιρό σ' εκείνο το μαύρο, παλιό σιδερένιο κρεβάτι.

Νιφάδα χιονιού που στροβιλιζόταν απελπισμένη.

Νιφάδα χιονιού που έλιωνε βασανιστικά.

Πανέμορφη, εξαγωνική, κρυστάλλινη νιφάδα που
στο πρώτο σου φιλί κάθε πρωί μεταμορφωνόμουν σε
άοσμη, αδιάφορη, βρόμικη σταγόνα βροχής.

Σε ταπεινωτική ψιχάλα.

Απ' την ντροπή μου...

Νεκρές φύσεις, νεκρές σκέψεις

Ορμησαν και οι δυο στη μεταλλική πόρτα που έβγαζε στην ταράτσα. Πρώτος βρέθηκε έξω ο γηραιότερος. Πιο αποφασιστικός, πιο συγκροτημένος, ένωσε την παγωμένη βροχή στο πρόσωπό του σχεδόν αναζωογονητική, έπειτα από τόσες ώρες κλειδωμένος σ' ένα σκοτεινό δωάρι. Ακολούθησε ο νέος, πιο χαλαρός, αρκετά αγχωμένος και απορημένος.

Στα τέσσερα βήματα ακινητοποιήθηκαν συγχρόνως, εκεί, στη μέση του τετράγωνου ανοιχτού χώρου με το φαγωμένο τσιμέντο και τα μπαλώματα πίσσας.

Σώματα τεντωμένα, φιγούρες βιβλικές, κατάμαυρες, με τον κρύο αέρα να σκορπάει τις άκρες από τα φαρδιά τους ρούχα, καρφωμένοι σε ένα τετραγωνικό μέτρο, περιστοιχισμένοι από το μεταλλικό δάσος των κεραιών, να αφουγκράζονται παγωμένοι το όχημα να απομακρύνεται έξω από το χωριό, να εξασκούν την ακοή τους, και όχι την όραση, καταπώς επιθυμούσαν.

Τα τέκνα του Κυρίου.

Τα καταραμένα τέκνα του κεριού.

Έτριβαν τις γενειάδες τους και έγλειφαν μανιασμένα τα ξεραμένα χείλια τους.

Θυμόταν τα βασιικά. Τον χειμώνα λειτουργούσε ένα ταβερνάκι που άνοιγε μόνο τα Σαββατοκύριακα· και ένα σουπερμάρκετ, ανοιχτό από τις δέκα έως τις τρεις. Ρολόι μπορεί να μην είχε, αλλά ήταν σίγουρος ότι δέκα δεν είχε πάει ακόμα. Και δεν άντεχε να περιμένει στιγμή παραπάνω. Είκοσι λεπτά δρόμος ήταν η διπλανή κωμόπολη.

Είχε διανύσει ήδη τη μισή απόσταση, όταν η ύπαρξη ραδιοφώνου στο αυτοκίνητο ξαφνικά κυρίεψε τη μουνδιασμένη και μονόπλευρα παραληρούσα σκέψη του. Ένα κομμάτι της διαδρομής περνούσε μέσα από έναν λόφο, όπου οι κλειστές και απότομες στροφές διαδέχονταν η μία την άλλη. Το θυμόταν και αυτό. Είχε αρχίσει ήδη ν' ανηφορίζει τη μια πλευρά και, παρ' όλη την ασυγκράτητη επιθυμία του ν' ακούσει τη φωνή κάποιου άλλου, έστω και ενός απρόσωπου εκφωνητή, τελικά δεν έσκυψε στο ντουλαπάκι να βγάλει την αποσπώμενη πρόσοψη του ραδιοφώνου. Ένιωσε την ανάγκη του για απομόνωση σχεδόν μοναστική. Συνέχισε να οδηγάει προσηλωμένος, με τον επαναλαμβανόμενο βόμβο των υαλοκαθαριστήρων να τον συνοδεύει και τη λευκή διαχωριστική γραμμή της ασφάλτου να τον υπνωτίζει· ίσως γι' αυτό να μην αντιλήφθηκε τη μηχανή στην άκρη του δρόμου, παρά μόνο την ύστατη στιγμή.

Μόλις είχε πάρει την τελευταία στροφή από την πίσω μεριά του λοφίσκου και είχε μπει στην ευθεία που έβγαζε στον τελικό προορισμό του, όταν κάτι γκρίζο, αδιόρατου σχήματος –ακινητοποιημένο, και σίγουρα όχι έμβιος οργανισμός– παρεισέφρησε στο οπτικό του πεδίο.

Και στο πλαίσιο οδήγησης, επίσης.

Απ' τον πανικό του, ακινητοποίησε το όχημα στη μέση των δύο λωρίδων. Κρυφοκοίταξε απ' τον πλαϊνό καθρέφτη: Παρατημένη μηχανή μεγάλου κυβισμού στην άκρη επαρχιακού δρόμου. Μια μαύρη σακούλα κρέμεται από τη μία μεριά του τιμονιού· παραδόξως, ταλαντεύεται ελαφρά. Ένδειξη αναβάτη δεν υπάρχει. Τριγύρω δεντροφυτεμένες εκτάσεις: πεύκα, ελιές, οξιές, καχεκτικοί θάμνοι, κατηφοριές του λοφίσκου, και στο βάθος η γκριζογάλανη θάλασσα. Ούτε κατοικίες, ούτε μαγαζιά.

Προς στιγμήν αμφιταλαντεύτηκε – όπως θα συνέβαινε σε κάθε τυπικό, υπεύθυνο άνθρωπο. Μήπως συνέβη κάτι στον οδηγό; Να προστρέξει. Να βοηθήσει. Να φωνάξει...

Κατέβασε το χειρόφρενο, έβαλε πρώτη, πάτησε το γκάζι. Αυτό το πρωινό ήταν ένας πληγωμένος μπάσταρδος εγωιστής που ήθελε να καπνίσει και να πέσει λιπόθυμος από το ποτό. Η σκηνή πίσω του αποτυπώθηκε στη μνήμη του σαν μεταμοντέρνος πίνακας νεκρής φύσης.

Νεκρές φύσεις, νεκρές σκέψεις, συλλογίστηκε και επιτάχυνε καθώς η βροχή δυνάμωνε.

Η πρώτη του τζούρα εδώ και δέκα ώρες περίπου απείχε μόλις τέσσερα λεπτά.

Εκσφενδόνισε σχεδόν βίαια τη σαλιωμένη γόπα απ' το μπαλκόνι του δευτέρου ορόφου και την ακολούθησε με το βλέμμα του καθώς έσκαγε στο υγρό τσιμέντο. Θερμότητα και υγρασία ήρθαν εις γάμου κοινωνίαν και η αλληλεπίδραση ήταν άμεση. Όσο και να είχε παλέψει,

σχεδόν σε ολόκληρη την ενήλικη ζωή του, δεν είχε καταφέρει ν' απαλλαγεί απ' αυτό το κουσούρι. Δε θα ξεχνούσε ποτέ τη δύσκολη θέση στην οποία είχε βρεθεί όταν, νέος ακόμα, δάσκαλος κατήχησης σε ενορία της πρωτεύουσας, είχε ρωτηθεί από έναν μαθητή του: «Κύριε, το τσιγάρο λένε ότι είναι ο καπνός του Διαβόλου. Εσείς γιατί καπνίζετε τόσο πολύ;» Μισόλογα και νευρικά χαμόγελα συνόδευσαν την αμήχανη απάντησή του· και δεν έχει υπάρξει υπόλειμμα τσιγάρου που να έχει αποσπαστεί από τα δάχτυλά του και να μην έχει ανακαλέσει εκείνη τη μακρινή, τραυματική στιχομυθία.

Όσο περνούσε η ώρα, η κίνηση στους δρόμους και στην κεντρική πλατεία, αριστερά όπως κοιτούσε, πύκνωνε. Δεν είχαν προλάβει να δουν το αμάξι με το οποίο αναχώρησε ο τρίτος ένοικος της πολυκατοικίας, οπότε δεν ήξερε τι να περιμένει.

Γνώριζε, όμως, με τι θα εμφανιζόταν αυτός που πραγματικά περίμεναν. Αυτός που θα τους παρέδιδε τις αλήθειες που αναζητούσαν.

Στεκόταν μισοκρυμμένος πίσω απ' το παντζούρι και όποτε ένιωθε ότι είχε κρυώσει πολύ έκανε δυο βήματα πίσω, αντλούσε απ' τη θερμότητα του χώρου και ξαναέβγαινε. Ο άλλος, καθισμένος στο βάθος του δωματίου, σε έναν διθέσιο καφέ καναπέ, με το ένα χέρι χάιδευε το αραιό του γένι ενώ στο άλλο κρατούσε μια ποιητική συλλογή ενός Χιλιανού ποιητή. Κουνιόταν νευρικά μπρος πίσω, δείγμα ότι είχε αγχωθεί.

Τουλάχιστον είναι ήσυχος, σκέφτηκε ο Πρεσβύτερος παρατηρώντας τον με την άκρη του ματιού του.

Αμέσως μετάνιωσε για τη δηκτικότητα του σχολίου.

Πάνε δέκα χρόνια που ο νεαρός σύντροφός του είχε εμφανιστεί στην αυλόπορτα του μοναστηριού. Τότε πλησίαζε τα είκοσι. Δεν το είχε σκάσει απ' το σπίτι οδηγημένος από κάποια εσωτερική παρόρμηση για ν' αναζητήσει τη χάρη Του· δεν τον είχε σπρώξει κάποιο μεταμεσονύκτιο όραμα πλαισιωμένο από άνωθεν οδηγίες, ούτε είχε διασχίσει στα γόνατα είκοσι χιλιόμετρα εκπληρώνοντας κάποιο τάμα, τάσσοντας τα νιάτα και το μέλλον του στην υπηρεσία του Κυρίου. Και, κυρίως, δεν είχε έρθει μόνος.

Τον συνόδευε τότε ο πατέρας του – δίπλα του, μπροστά του και πίσω του. Εκείνος μίλησε με τον ηγούμενο –παρέθεσε λόγους, δικαιολόγησε καταστάσεις–, εκείνος κουβαλούσε μια καφέ δερμάτινη βαλίτσα με τα λιγοστά υπάρχοντα του γιου του, εκείνος κοιτούσε τους άλλους στα μάτια, εκείνος έσπρωξε ελαφρά τον γιο του στην πλάτη για να περάσει τη μεγάλη τοξωτή πύλη, εκείνος δε δάκρυσε καθώς οι δυο τους ασπάζονταν σταυρωτά και οι κόμποι των δαχτύλων άσπριζαν από την πίεση της στιγμής. Γεγονότα παράδοξα, ανοίκεια, που χρησίμευσαν ώστε ν' αποτυπωθεί εκείνη η μέρα, με κάθε άχρηστη λεπτομέρεια της, στο μυαλό του.

Διότι, στα όσα χρόνια ο ίδιος είχε περάσει εκεί μέσα, πρώτη φορά ερχόταν νέος άνθρωπος με τη συγκατάθεση –αν όχι παρότρυνση– του καθ' όλα νόμιμου κηδεμόνα του. Και το σκοτεινό γαϊτανάκι των φημών για τους λόγους εκείνης της άφιξης ξεκίνησε απ' το ίδιο κιόλας βράδυ στους υποφωτισμένους διαδρόμους της μονής.

Θα περνούσε πολύς καιρός μέχρι να μαθευτεί ο πραγματικός λόγος.

Εκείνος δεν είχε τίποτα να κρύψει· και από τίποτα να κρυφτεί.

Ο πατέρας του ίσως.

Ο πατέρας του σίγουρα.

Έκλεισε το παράθυρο και μπήκε μέσα. Κουράστηκε να φυλάει καρπούλι έξω στο κρύο. Κάθισε απέναντι στον νέο και τον παρατήρησε. Για άλλη μια φορά. Δεν κουνιόταν πια, δε γυρνούσε τις σελίδες, δεν έφερνε την κούπα του καφέ στο στόμα του, σχεδόν δεν ανάσαινε. Μάλλον ο λογισμός του ταξίδευε κάπου μακριά. Σήκωσε τα μάτια και κοιταχτήκανε. Βλέμμα σκοτεινό. Βλέμμα εσωτερικό. Αν τον ρωτούσαν πριν από δέκα χρόνια, προτού μπει στη ζωή του αυτός ο νέος, ποια είναι η μεγαλύτερη επιθυμία του, πιθανόν θα συμπλήρωνε μια σελίδα με αιτήματα. Όχι για την αφεντιά του, αλλά για τους γύρω του, που τους ένιωθε πάντα πολύ αδύναμους ν' αντιμετωπίσουν την πραγματικότητα.

Αν τον ρωτούσαν τώρα, εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή, και κάθε στιγμή της συμβίωσής τους, θ' απαντούσε κάτι διαφορετικό – αλλά με την ίδια σιγουριά που τον χαρακτήριζε στη σχέση του... με τα Θεία; Όχι με το τσιγάρο; Ναι, με αυτό σίγουρα.

Θα ήθελε ν' ακούσει τη φωνή του.

Άφησε το αυτοκίνητο σε ένα σοκάκι κάθετο προς τον παραλιακό πεζόδρομο και άρχισε να ψάχνει πεζός το πολυπόθητο μαγαζί. Η βροχή είχε σταματήσει, αλλά τα γκρίζα, βαριά νέφη κρέμονταν ανάερα και αναποφάσιστα από πάνω του, σαν ανάσες προϊστορικών δράκων.

Λίγα λεπτά αργότερα κάποια δεδομένα είχαν αλλάξει – προς το χειρότερο.

Τα λεγόμενα τουριστικά καταστήματα, όλα φάτσα στη παραλία, ήταν κλειστά, με τις βαριές αλυσίδες και τα σκουριασμένα λουκέτα να δεσπόζουν στις προσόψεις και στα πολύχρωμα ψυγεία. Περπατούσε βιαστικά με ανοιχτό διασκελισμό, κοιτώντας κυρίως δεξιά, αποφεύγοντας τις λακκούβες με τα λασπωμένα νερά και μονολογώντας φωναχτά. Η καρδιά του είχε αρχίσει να χτυπάει δυνατά και ακανόνιστα, ενώ ένα στρώμα παγωμένου ιδρώτα τον είχε κυριεύσει καθώς η μια απογοήτευση διαδεχόταν την άλλη.

Η ματιά του έπεσε σε ένα σκυθρωπό κοριτσάκι που τον περιεργαζόταν πίσω από έναν φράχτη. Σταμάτησε και το καλημέρισε ξαφνιασμένος. Εκείνο δεν ανταπέδωσε. Προς στιγμήν μπήκε στον πειρασμό να το ρωτήσει κάποια πληροφορία, αλλά γρήγορα το ξανασκέφτηκε. Παρ' όλη την απελπιστική του κατάσταση, είχε ακόμα τη διαύγεια να διαχωρίζει τις έννοιες ουίσκι, τσιγάρα και πεντάχρονα κοριτσάκια. Ήταν και το καχύποπτο βλέμμα του παιδιού που τον έκανε ν' απομακρυνθεί σιωπηλός. Δύο σκυλιά τον ακολούθησαν για λίγο, μέχρι που βαρέθηκαν κι αυτά. Έπρεπε ν' αρχίσει να ψάχνει στο εσωτερικό του χωριού, και ένιωσε την απελπισία και μια απέραντη κούραση να τον κυριεύουν.

Η βόλτα στην παραλιακή πρόσοψη της έρημης πολίχνης έφτασε στο τέλος της.

Οι τσέπες του παρέμεναν γεμάτες λεφτά, τα χέρια του άδεια και, κυρίως, τα δάχτυλά του άκαμπτα και παγωμένα...

Όλα ξεκινούν και όλα τελειώνουν ένα χειμωνιάτικο Σαββατοκύριακο σε μια παραθαλάσσια κωμόπολη αγνώστων λοιπών στοιχείων. Σ' αυτές τις δυο μέρες το παρόν ξεδιπλώνεται στο παρελθόν μέσα από τις αλληλοσυνδεόμενες ιστορίες φαινομενικά άγνωστων μεταξύ τους ανθρώπων, η μοίρα κόβει και ράβει ανενόχλητη συνδέοντας ζωές και μονοπάτια, ο έρωτας, πανταχού παρών, σέρνει από την αρχή ως το τέλος το στίγμα της περιώνυμης ασθένειας και πίσω απ' όλα μια μυστηριώδης γυναίκα, η φορέας της Νόσου των Εραστών –άλλοτε θύμα και άλλοτε θύτης–, κινεί τα νήματα και κρατάει τις απαντήσεις.

Μια νουάρ αναζήτηση πίσω από αυτό που φαίνεται, ένα δράμα χαρακτήρων και μια άσκηση στις ανθρώπινες σχέσεις, έχοντας ως βασικό κίνητρο την αναζήτηση της αλήθειας και απώτερο στόχο τη λύτρωση. Το ερώτημα όμως παραμένει ανοιχτό μέχρι και τις τελευταίες σελίδες του βιβλίου: ψυχικό τραύμαθεραπεύσιμο ή νόσος ανίατη;

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2508-5

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 20610

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ